

gjennemført, og derfor steinte for Paragraphen, kunde der ligge Noget i en saadan Beslutning, og dersom den ærede Minister fik Kongens Underkrift for, at han havde for Kongen erklæret, at han virkelig vilde gennemføre dette Forholds Ordning og slog det op paa alle Torve, saa var det Noget, og saa kunde man see, at hans alvorlige Mening om at sætte Beslutningen igennem var Andet end Løse Ord; men var det virkelig hans alvorlige Mening, vilde den ærede Minister slutte sig til Paragraphen, som slet ikke indeholder Andet, end hvad der ligger i Beslutningen: en oprigtig Indrømmelse af, at det er hans Villie, at Reformen skal gennemføres, og denne vilde han da derved paa en fuldstændig Maade have lagt for Dagen. Jeg seer nok, at den ærede Minister ryfter paa Hovedet, men jeg skal strax komme til hans Distinction mellem Paragraphen og Beslutningen. Den ærede Minister har sagt, at Differencen mellem Regjeringen og Landstinget paa den ene Side og Folkethinget paa den anden Side dreiede sig derom, at Regjeringen og Landstinget ikke vilde have, at dette Thing skulde faae en fremtrædende Indflydelse paa Sagens endelige Afgjørelse. Hvad er det imidlertid Regjeringen vil have, tiltrods for det Samtykke, der er givet fra allerhøieste Sted, og som er et Paalæg til Regjeringen? — Ja, et Samtykke, givet under saadanne Omstændigheder til Regjeringen, er ikke andet et Paalæg; i thi ethvert Lovforslag, som Regjeringen her indbringer, indbringes jo kun med Kongens Samtykke. — Hvad er det, siger jeg, Regjeringen vil, og i hvilken Henseende støtter den sig til denne Misnøie fra det andet Thing? — Regjeringen vil udelukke dette Thing og begge Thingene fra den virkelige Indflydelse paa Afgjørelsen af den endelige Lønningslov. Det er let for Regjeringen at opfylde det Mundsveir — thi Andet er det ikke, som her foreligger — ved den Løn-

ningslov; Ministeren kan forelægge en saadan, som han iforveien kan sværge paa, at vi ikke kunne antage, han har da fyldestgjort sit Løfte, og kan saa blive ved at gjøre med Embederne, hvad han vil. Det, Regjeringen vil, det er, at den vil gaae ud fra den constitutionelle Bet og forhindre denne Deel af Rigsdagen fra at have en afgjørende og fuldstændig Indflydelse paa Forholdets endelige Afgjørelse. Ministeren siger, saalænge ikke Alle kunne blive enige om dette Forholds fuldstændige Ordning, vil Tingene blive som den er, og der gjøres ikke Noget; det vil altsaa sige, at Regjeringen vil have det i sin Magt ved umulige Forslag, som omfatte det Hele, at ordne hvert enkelt Tilfælde, som det synes den bedst. Er det constitutionelt, og tænkte den ærede Indrigsminister som Medlem af Thinget saaledes, og er det ikke en forunderlig Forandring, han har gjort? Jeg har Erkjendelsen af, at fra den Plads, den ærede Minister nu indtager, maa der være en anden Betragtning af Forholdene end fra Pladsen her; men naar jeg fremhæver historisk, under hvilke Omstændigheder den ærede Minister er kommen til denne Opfattelse, kan man forbauses over, hvorledes han er kommen til den paa det Sted, hvor han nu staaer. Hvorledes er denne Sag kommen til os? Er den i det Hele taget reist af os, og hvad er det egentlig Spørgsmaalet dreier sig om? — For Dieblirket bestaaer der en heel Deel Embedsmænd, som ere lønede paa den Maade, at de sælge alle Slags Regjerings-handlinger for visse contante Penge efter Taxt. Enhver Justitsbetjent har en Bontil, hvor han sælger saadanne, og han har sluttet en speciel Contract med Regjeringen om, for det, der kommer ind derved, at forvalte forskellige Slags Embeder. Der er nogle Embeder, hvorfor han ingen Løn har; det er saaledes en Lykkespilscontract, han har afluttet.